

PALTOSUZ BİR ADAM VE HÜRRİYET

Biz şairlerle büyüyen bir milletiz. Annemizin ninnisinden sonra kulağımıza değen ilk dizeler İstiklâl Marşı'mızın dizeleridir. Ağlama sesleriyle, yeni alınmış ayakkabıların gıcirtısı arasında çocuk yüreklerimize derinden işleyen o coşkun nida, "Korkma!" Tek kelimeyle verilen o ilk güven... Üstümüzde dalgalanan al bayrağın inmeyeceğini bize öğreten isim, Mehmet Âkif Ersoy!

Türk milletinin İstiklal Marşı'yla tanıdığı ve her devirde yaşattığı Âkif sadece "Milli Şair" değildir. O, hayatı şiire, şiiri hayata sokmuştur. Osmanlı toplumunun yaşamını, İslam dünyasının acılarını, Türk milletinin gayretini anlatan bir manzum hikâyecidir aynı zamanda. Mâzinin hikâyesi, âtinin ümidi onun dizelerinde can bulur.

İstanbul ve gitgide bütün vatan işgal edildiğinde Akif'in hürriyet âşığı yüreği buna dayanmamış, o da Milli Mücadele turlarına başlamıştı. Bu yıllarda hürriyet aşkıyla yurdun dört bir köşesinde koşuyor, vaazlar veriyor, yazılmamış bir şiiri haykırıyordu insanlara. İstiklâli haykırıyordu! "Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım!" Milleti mücadeleye çağırıyordu vatanın namusuna göz koyanlara karşı, şehitliğe çağırıyordu... "Kim bu cennet vatan uğruna olmaz ki fedâ?" Zaferi anlatıyordu, düşmanın kuvvetine meydan okuyordu... "Ulusun, korkma! Nasıl böyle bir imanı boğar / Medeniyet dediğin tek dişi kalmış canavar!" Yazılmamış bir şiiri haykırıyordu insanlara. Millet'in gözlerinden ve kendi sesinden bir hürriyet marşının sesini devşiriyordu. Karış karış dolaştığı vatan toprağında düşmana karşı birleşilmesi için yaptığı vaazlar öyle etkiliydi ki dinleyenler gözyaşları içinde kalıyor, coşku ve azim caminin dışına taşıyordu. İşte bu yüzden Âkif millete kara günde yol gösteren "öncü" bir şairdir. Sözün gücü ile işgali yenecek kuvveti aşıl原因 bir istiklâl şairi...

Bir İstiklal Marşı yazabilmek her babayiğidin harcı değildi. O yüzden 724 şiir millet'in sesi olmaya yetmemiş, istiklâlimizin sesini yazması Akif'ten rica edilmişti. Yoksunluk içindeydi şair, yazacak iki parça kâğıdı yoktu... Kaldığı Tâceddin Dergâhı'nda geceleri uyanır, dergâhın duvarlarına yazardı dizeleri ay ışığında. Sonunda şiir tamamlanıp mecliste okunduğunda ayakta alkışlanmış, tekrar ve tekrar okunmuştu. Karanlık günlerimize onun dizelerinin ışığı vurmuştu.

Başından sonuna kadar Fatih çocuğudur Akif, fetih ruhunu hiç kaybetmemiştir. Bu yüzden senelerdir Türk milletine güç veren dizeleri yazabilmiştir. Vatan ve millet için fedâkarlık nasıl yapılır, bize göstermiştir. İslam tevazusunun son emsallerindendir o. İstiklal Marşı'nı "Bu eser milletin malıdır, ben yalnız gördüğümü yazdım." deyip Safahat'a koymayan, yarışma ödülünü kabul etmeyip Ankara'nın haşin soğuşunda paltosuz dolaşan bir adamdır... Mehmet Âkif, yazdığı marşı meclise imzasız yollayan, kendi şiiri okunurken mahcup olan, benlik kaygısı değil millet kaygısı güden asil bir örnektir. Kızlarına oyuncak bebekler alıp onları sevindiren de Sefiller okurken gözyaşlarını gizleyen de o ince ruhlu şairdir... Bence O, Kur'an-ı Kerim'de "*Ancak şairlerden iman edip sâlih amel işleyenler, Allah'ı çok ananlar ve haksızlığa uğratıldıktan sonra (şiirle) haklarını alanlar böyle değildir (Şuara 227)*" ayetinde bahsedilen İslam şairlerinin başında gelir.

İşgale ve haksızlığa her zaman karşı durmuştur. Milli Mücadele'yi yürekten yaşamıştır. 1920'de Yunanların Bursa'yı işgal edip Türk mukaddesatına hakaret etmeleri, Müslüman halka eziyetleri, Akif'in hâlet-i ruhiyyesini bozmuştu. Akif inliyordu, bedbahttı, muzdaripti. Bu acıyla Bülbül'ü yazdı. "Benim hakkım, sus ey bülbül, senin hakkın değil mâtem!" dedi ve adeta kelimeleri inletti. Belki de bu ıstırabı derinden hissettiği için ruhu direnişle ve mücadele aşkıyla doluyordu...

Mehmet Âkif, sokakta gezen yerli münevverdir. Fikir kaynağı bizzat toplumdur, toplumda yaşayan düşüncedir. Bayram günü yetimin yüzünü güldüren salıncakçıya minnet duyar, kiraathaneden kahvehaneye dönüşüme üzülür ve öfkelenir, Seyfi Baba'da düşkünlüğü anlatır ve yardımseverliği öğütler, Kocakarı ile Ömer'de yönetici ahlakını anlatır... Onun kendi topraklarına bu denli âşına olması, milletin sesi olacak marşı yazmasında elbette çok etkilidir.

İstiklâl ve istikbâl... Hürriyetin ve geleceğin anlamı neydi Âkif için? O, milletin kendisiydi; ezelden beridir hür yaşadı ve hür yaşayacaktı. İstikâl, Âkif için "Yaşasın Hürriyet!" diye bağırان çocuklardı, onların arkasından sessizce ağlayıp "Ah bir kerre gelip görse Yemen'den babanız..." diyordu... Bağımsız bir gelecek onun için damarda kan, ciğerde nefes-ti. İstiklâl aşkını kendi kalemiyle şöyle ilan etmişti: "Doğduğumdan beridir âşığım istiklale / Bana hiç tasmalık etmiş değil altın lale." Her zaman hürriyeti maddenin önünde tutmuş, o günün parasıyla belki bir servet değerinde olan marşın ödülünü bu ruhla tereddütsüz reddet

mişti.Onun için esas olan Türk milletinin bağımsızlığı, İslam coğrafyasının yeniden dirilişiydi. Kalemimi hep bu hedef için kullanmıştı...

Her zaman hürriyeti haykıran Âkif, vatan sevgisinin Türk edebiyatındaki en gür sesli temsilcisidir. İstikâl Marşı'mızı göğsümüze nakşetmiştir. Milletimiz var oldukça, Mehmet Âkif Ersoy'un bu gür sesini al bayrakla birlikte dalgalandıracaktır. Onun ve vatan uğruna emek veren tüm şehitlerimizin ruhu şâd olsun!

Nur Aleyna SAKOĞLU

10B